

מדינת ישראל

גנזך המדינה

10

מס' תיק

משרד _____
יו"ר האגף, ח"י, 44

המזכיר ~~240~~ ונחלם

4/1977

מס' תיק מקורי _____

לטות ממשלה

ג-16/10907

R0005ajk

10/12/2020

תאריך הדפסה

2-120-9-2-8

מחלקה _____
יו"ר אגף, ח"י, 44

מדינת ישראל

משרדי ממשלה

משרד

20

לשם היוגל להסכנה חול

המלכות חאשקה

1977

מחלקה

תיק ההפצות

3 6 0

ירושלים, כ"א באלול תשל"ז
4 בספטמבר 1977

אל הנציגות

החלטה 242 - "וושנינגטון פוסט"

בעתון "וושנינגטון פוסט" התפרסם ב-15 באוגוסט מאמר חיובי ביותר
בנושא ההחלטה 242.

המאמר מדגיש מקוריותה של ההחלטה, המשנה את המסורת שלפיה המנצח
הוא הקובע את תנאי השלום.

כן יש בו ביקורת על התנהגות מדינות ערב, והצדקת עמדתו של רוח"מ
כלפי אש"פ.

המאמר יתורגם לשפות נוספות.

* * *

Clayton Fritchey

Resolution 242: To the Victor, No Spoils

It remains to be seen what, if anything, will come of Secretary of State Cyrus Vance's peace missions to the Middle East, but it has certainly centered attention on United Nations Security Council Resolution 242, which for 10 years has been the principal basis of international efforts to tranquilize the region.

Although 242 has perhaps become the most publicized of all U.N. Security Council declarations, it is by no means fully understood. Even some of the drafters have interpreted it differently from time to time. And now there is talk of amending it to accommodate the Palestine Liberation Organization (PLO).

The most famous and controversial provision of 242 is the section that requires the withdrawal of Israeli-armed forces from territories occupied in the recent conflict, meaning the Six Day War of 1967, which Israel won so quickly and decisively, and which left it in possession of Egypt's Gaza Strip, Jordan's former West Bank, and a slice of the Golan Heights, formerly held by Syria.

What makes 242 historic, however, is that, in effect, it reverses the age-old tradition that to the victor belong the spoils. Until the unanimous passage of 242 on Nov. 22, 1967 it had been taken

for granted that in warfare the winners generally dictate the terms of peace and the post-war disposition of territory.

That's the way it was after World War I, World War II and countless lesser wars over the centuries. But with 242, the United Nations decreed that Israel, as the price of future peace, would have to surrender the territory it had gained in the 1967 war, even though it acted in self-defense.

If this new doctrine is so desirable, why not make it universal instead of confining it to Israel? In short, why not formalize it through a Security Council Amendment (call it 242-A) that would make it applicable to all members of the United Nations?

That would give the United States the privilege of returning Texas to Mexico; it would require the Soviet Union, at the minimum, to relinquish Latvia, Lithuania, Estonia and a large part of Poland; China would release Tibet; North Vietnam would free South Vietnam; the victorious World War allies would give East Germany back to West Germany, and, naturally, Manchuria and Korea back to Japan. Finally, the Middle East could be returned to Turkey and the Ottoman Empire. It may be objected that 242-A would be retroactive, but so is 242 itself, since it goes back 10 years.

The United Nations might also pass a second amendment (say, 242-B) to deal with the situation that could arise in the event there is still another Arab-Israel war. It is conceivable that sooner or later the Arabs might win and occupy all of Israel, which, after all, is not very big.

It would be instructive to see how many Arab nations would vote for 242-B if, after defeating and overrunning Israel, it required them to relinquish all their territorial gains and put Israel back in the saddle.

The Arabs profess to be dedicated above all to the creation of a new Palestinian state, supposedly to be carved out of the Gaza Strip and the West Bank occupied by Israel since the 1967 war. "The Palestinian problem is the gut issue," says Hafez Assad, the president of Syria.

Nevertheless, nearly all political factions in Israel feel that the Arab alliance is primarily motivated by Palestine considerations. If Egypt, Syria, Jordan, et al, were so passionately devoted to a new Palestinian state, why didn't they created one when, until 1967, they had full control over the disputed territory now occupied by Israel?

For many years there was little to prevent the Arab states from establishing a Palestinian entity if they had really wanted to. The fact is, to put it

bluntly, most of the Arab nations have little use for the divided PLO, except as a thorn in the side of Israel.

Jordan, Lebanon and even Syria, have suffered from the PLO's disruptive tactics; its leadership is so bitterly at cross purposes that it is questionable whether it can speak for the Palestinians as a whole. The PLO has mastered terrorism, but is it capable of responsible government should an independent Palestine finally emerge? There are conflicting reports from the Middle East hinting that the PLO is now willing to accept a provision in Resolution 242 that affirms Israel's right "to live in peace within secure and recognized boundaries free from threats or acts of force," if the declaration is amended to elevate the status of the Palestinians.

This seems to have impressed President Carter but not Menachem Begin, the steelish new prime minister of Israel, who, not without reason, doubts the good faith of the PLO in respect to its intention toward his country.

"Should we negotiate with them our self-destruction?" asks Begin, and adds: "We are astonished that free men, men with justice in their hearts, ask us to negotiate with them. They practice genocide, and should be put out of the pale of civilization. . . . To ask us to sit down with them, that is asking too much."

© 1977, Newsday

החלטת הממשלה

הקמת מכון למחקר חברתי שימושי

הואיל וממשלת ישראל רוצה בקידום ופיתוח המחקר בשטח הפסיכולוגיה החברתית ובעיות חברתיות,

מחליטים: —

- להקים מוסד נאמנות בהתאם למקורות ההקדשות לצרכי צדקה ששמו יהיה המכון למחקר חברתי שימושי (שיקרא להלן המכון) באנגלית: The Israel Institute of Applied Social Research
- מסרות המכון תהינה:
  - א. לתכנן ולבצע עבודות בשטח הפסיכולוגיה החברתית, הסוציולוגיה, הפסיכולוגיה ושטחים גובלים.
  - ב. לספק למחלקות הממשלה ולמוסדות ציבוריים ופרטיים חומר מחקרי בשטחים הנ"ל המיועד לכוון ולספר את דרכי פעולתם.
  - ג. ליעץ ולהנריך את מחלקות הממשלה וכן גופים ציבוריים ופרטיים אחרים בכל הבעיות הנוגעות לשטחים הנ"ל.
  - ד. לשתף פעולה עם גופים בארץ ובחול-ל העוסקים בשטחים הנ"ל ובשטחים גובלים.
  - ה. לעודד את העלאת רמתו של המחקר בשטחים הנ"ל בארץ ושמירת רמתו המקצועית.
- להעסיק חבר עובדים מדעיים, סכנים, אדמיניסטרטיביים ואחרים לשם המסרות הנ"ל.
- לקבל תרומות, הענקות ותשלומים מאישים וגופים שברצונם לעודד את מסרות המכון או להנחות משירותיו.
- לעסוק בכל הפעולות החוקיות האחרות הקשורות בהשגת המסרות הנ"ל של המכון או היכולות לעזור בהשגת המסרות הנ"ל, כולן או מקצתן.
- הרכוש השייך לממשלת ישראל והנמצא עתה ברשותו של המכון, ימסר למכון ויהיה את רכוש הנאמנות. נאמני הרכוש יהיו: שני נציגי משרד ראש הממשלה, פרופסור אליהו ל. גוסמן, ד"ר אוריאל ב. סאהי ומר דוד הורוביץ.
- המכון יהיה רשאי בעזרת רכוש הנאמנות להקים, להרחיב, לספק, לרשת, לצידד, להחזיק, לנהל מעבדות, ספריות, מכונות ומתקנים וכל שירות ומפעל אחר אשר יהיו דרושים ומועילים לעבודתו של המכון.
- ההכנסות והרכוש של המכון, יהיה מקורם אשר יהיה, ישמשו אך ורק לקידום המסרות של המכון. שום חלק מהם לא יושלם ולא יועבר בצורת רוחים, לא במישרין ולא בעקיפין ולא בדרך של דוידנה, הענקת, או באיזה שהוא אופן אחר. כל זה בתנאי שהנאמר לא ימנע פרעון בתום לב של תגמול הוגן ומתאים לכל עובד או פקיד של המכון בעד שירותים ששרת את המוסד, וכן לא ימנע תשלום של רבית בשיעור שאינו עולה על האחוז המותר לפי החוק בעד כסף שנתן בהלוואה או של דמי שכירות בשיעור המתקבל על הדעת בעד מעונות שהושכרו או שהוחכרו למכון, ולא ימנע בעד המכון מלשלם מיצויים, קצבות (פנסיות) או מלהשתתף בקרן תגמולין, בקופת חולים, בסידורי ביטוח או בקרנות או בסידורים אחרים, כגון אלה לתועלת העובדים של המכון והתלויים בהם.
- המכון ימציא אחת לשנה לממשלה חשבונות, ידיעות ומסמכים הנוגעים לרכוש המכון, הנהלתו ופעולותיו, וכן בכל עת לפי דרישה מאת הממשלה.
- אם המכון יתחלל ויפסיק את פעולתו, ימסר כל הרכוש של המכון. על דעת הממשלה, למוסד או למוסדות בישראל שיש להם מסרות דומות או קרובות למסרות המכון אחרי מלוי חובותיו והתחייביו. במקרה ולא יהיה בישראל מוסד או מוסדות הנ"ל, יעבור הרכוש לרשות ממשלת ישראל.